

naša zvezda

Kardinal zagovarja sodobno MK

Na velikem zborovanju Marijinih kongregacij Brazilije v Rio de Janeiro (1.—3. maja 1937) je tamošnji nadškof, kardinal Leme, spregovoril med drugim te besede:

Še pred nekoliko urami je menil prijatelj in bister opazovalec novega življenja v MK, da to ne utegne biti dobro: iz svojega dosedanjega skritega življenja stopajo MK na plan, v glasno in burno javnost. Ali je to zares dobro? Ni to škodljivo? — Kot kardinal svete Cerkve v Braziliji in kot mož sedanosti izjavljam v imenu božjem, v imenu Cerkve in domovine z vso avtoriteto: Dobro je tako!

MK niso zato poklicane v življenje, da bi bile v napoto razvoju časa. Mi ne ustanovljamo MK, da bi fante in dekleta sedanjega rodu, ki je aktiven in dinamičen, hoteli spremeniti v marmornate kipe in jih postaviti na naše oltarje med sveče in cvetlice. Ne! *Ze izza svoje ustanovitve so MK vršile nalogo apostolstva.* Njih posebna apostolska naloga je, da zbirajo mladino v aktivne skupine, ki so pripravljene z največjo predanostjo služiti Cerkvi, Kristusu. Tu je razlog, zakaj se morajo MK sodobno usmeriti in udeleževati ter uporabljati moderna propagandna sredstva.

Seveda se moramo pri tej svoji usmerjenosti tudi oborožiti zoper nevarnosti: ako bi z neko malenkostno skrbjo skušali doseči čim večje število članov, bi to bila prva nevarnost. Ne mislite, kongreganisti, da morate množico spraviti v MK! Ne! Vi bodite kvas, ki naj množico prekvasi! Več nam je za kvaliteto ko za kvantiteto. Kongreganisti naj so elita — v moralnem, duhovnem pomenu.

Druga nevarnost: nikdar ne smemo zanemarjati tega, kar mora biti življenjska sila vsake MK. Izročena nam je zastava, ki ni samo simbol in izraz naših čustev, idej in programov, marveč je tudi duša MK. Te zastave ne smemo in ne bomo nikdar postavili v ozadje: naša pobožnost do nebeške Matere in naše Gospe mora biti globoka, iskrena, nežna in močna. Brez Marije ne more biti nihče dober katoličan, še manj pa dober kongreganist. — Ta kongres mora poživiti ljubezen do Marije, drugače ne bi bil marijanski kongres! Preljubi bratje, prosim vas, obljubite danes, da boste ohranili vestno, iskreno in neomahljivo zvestobo marijanskemu duhu naših MK!

Hvala Bogu za morem tu reči in izpovedati v imenu nebes in zemlje: Mi vsi, brez izjeme, hočemo živeti in umreti kot dobri kongreganisti. Tako se glasi naša dobro premišljena in nespremenljiva marijanska prisega.

In zdaj naj rečem še svojo zadnjo besedo kot kardinal in Brazilijanec: Mi nismo le k paradi tu zbrani, mi smo gibanje, ki zahteva zase verske pravice braziljanskega naroda, v blagor posameznikov in domovine... Kjer je pravi marijanski duh, tam so značaji, ki se utrjujejo, tam je volja, ki se krepi, tam so srca, ki se poglobljajo, tam so duše, ki se čistijo in prizadevajo za pot navzgor.

Sovražniki naše mladine dvigajo svoje glave. Tu smo za boj z njimi pripravljene! V zaupanju na pomoč naše dobre Matere gojimo nado, da bomo ne le naše brate, marveč tudi sovražnike Cerkve privedli nazaj k Mariji.

Na uživaželjnost zapeljane mladine odgovarjajo kongreganisti s strogim npravstvenim življenjem. Na drzno izzivanje golote s čistostjo nravi. Na mehkužnost našega časa z napori apostolstva. Varni v zavetju Marijinem, okrepljeni s svetim kruhom, se ne bojimo nikogar. Sedanjemu najbesnejšemu sovražniku, brezbožnemu komunizmu, zoperstavljamo katoliško Brazilijo; vabam krvave zastave zoperstavljamo lepe nade modrega traku, znak MK. O, modri trak kongreganistov, ob tej uri te pozdravljamo! Ta znak bo rešil mladino. *Modri trak bo rešil Brazilijo!*

Sv. pismo vsakemu v roke

Izšlo je Sveto pismo novega zakona (Evangelij in Apostolska dela) v novi, lični žepni izdaji.

Knjižica obsega v lepem slovenskem jeziku celotno besedilo evangelijev in Apostolskih del, prirejeno po najboljšem grškem izvirnem besedilu. Pod črto so najpotrebnejše opazke.

S tem smo dobili Slovenci knjigo, ki smo jo že dolgo pogrešali in ki je zamašila občutno vrzel v našem nabožnem slovstvu.

Novo Sveto pismo je najcenejša slovenska knjiga, saj stane ukusno, v trden pegamoid vezana knjiga komaj 12 din, broširana 8 din.

Cena je zato tako nizka, da bo knjižica mogla postati last vsakega slovenskega naroda. Imeti jo mora ne le vsaka slovenska hiša, ampak tudi vsak katoliški Slovenec, posebno še vsak dijak in kongreganist. Oblika je tako majhna, da jo bo lahko vedno nosil pri sebi in vsak dan bral iz nje. — Če treba, odtrgaj si od ust, da boš zmogel knjigo!

Naroča se pri Škofijskem ordinariatu v Ljubljani, v Jugoslovanski knjigarni, pri Ničmanu ali pri gg. katehetih. Kdor naroči najmanj 10 izvodov, dobi 15% popusta.

Cerkev in sv. pismo

Slovenci smo dobili polovico nove zaveze svetega pisma v krasnem prevodu, lepi in ceneni izdaji zdaj že v drugem natisu. Gotovo bo primerno, da si ob tej priliki zastavimo vprašanje: Kaj sodi o sv. pismu Cerkev?

Sv. pismo sprejemamo iz roke sv. Cerkve. Sv. pismo je samo tam, kjer je Cerkev. Kdor taji avtoriteto Cerkve, mu nova zaveza more biti kvečjemu neskladna, čeprav zaradi svoje starosti častitljiva zbirka praksišanskega slovstva, nikoli pa ne sveto pismo. Nova zaveza kakor stara živi od avtoritete Cerkve; zato živi iz moči Cerkve tudi vsa vera, ki prihaja iz sv. pisma. Odnos med Cerkvijo in Pismom je preprosto in posrečeno izrazil sv. Avguštin: »Evangeliju prav gotovo ne bi verjel, če me k temu ne bi nagibala avtoriteta katoliške Cerkve.« Cerkev je bila prej ko nova zaveza in je lahko staro zaveza razlagala, ker je gledala njeno izpolnitev; Cerkev ne živi od sv. pisma, marveč živi iz moči svojega Gospoda in v Cerkvi delujočega Svetega Duha; Cerkev je prvi in najbližji vir naše vere.

Sv. pismo skriva zaklad božje besede, čisto resnico. Stara in nova zaveza sta navdihnjeni; Bog sam je početnik sv. pisma. Papež Leon XIII. je rekel: »Bog je pisalec sv. pisma z nad-

naravno močjo nagnil k pisanju in jim pri pisanju tako pomagal, da so pravilno umevali in hoteli zvesto zapisati in z nezmotljivo resnico primerno izraziti vse to in samo to, kar jim je velel.

Samo Cerkev more odločati, katere knjige spadajo v sv. pismo; od njene avtoritete zavisi kanon ali veljavni seznam knjig, ki tvorijo sv. pismo. Staro zavezo je Cerkev prevzela od Judov kot svojo zakonito lastnino. Prvi jasni seznam 27 kanonskih spisov nove zaveze imamo v 39. velikonočnem pismu sv. Atanazija iz l. 367; iste knjige je l. 382 priznala tudi rimska sinoda pod papežem Damazom. Končno pa je tridentski koncil l. 1546 obseg novozaveznega kanona določil z dogmatičnim odlokom prvega reda.

Tudi o smislu sv. pisma odloča Cerkev; Cerkev je zadnja in najvišja razlagalka biblije. Vatikanski koncil je določil, da je v verskih in nravnih stvareh »za pravi smisel sv. pisma treba smatrati tistega, ki se ga je držala in se ga drži sveta mati Cerkev, kajti nji pristojna odločati o pravem smislu in razlagi svetega pisma, in zato nikomur ni dovoljeno, da bi sveto pismo razlagal zoper ta smisel ali pa v nasprotju s soglasno razlago svetih očetov.« Znanstvena razlaga ima v teh mejah široko torišče.

Seveda pa sv. pismo ni edini vir naše vere; tak vir je še tradicija ali ustno izročilo, to so tiste resnice, ki jih je apostolom razodel Gospod Jezus ali Sveti Duh, in jih je Cerkev nepokvarno ohranila do danes.

Pismo o sv. pismu

Zelo sem se razveselil tvoje prošnje, naj bi ti napisal nekaj navodil za branje sv. pisma. Pišeš mi, da imaš izvod sv. pisma in bi rad v svoj dušni prid vsak dan nekaj iz njega prebral. Pravilno slutiš, da sv. pisma ne moremo brati kar tako kakor vsako drugo knjigo. Prav značilno je, da mi je istočasno podobno prošnjo pisalo več fantov. Neki dijak je svojo prošnjo za navodilo utemeljeval takole: »Sodobni fantje se moramo omejili na najnujnejše.« Čutil je, kako nas sodobno versko prerodno gibanje priganja, naj se vrnemo k virom, k zakramentalnemu življenju, k liturgiji, k božji besedi v sv. pismu in dogmi.

Še prav vesel sem, da ti lahko pismeno odgovorim. V pismu namreč lahko vse bolj preprosto poveš, pa tudi vse bolj toplo in življenjsko, nego v teoretičnem članku. Nek dogodek iz počitniškega življenja mi bo odgovor še bolj olajšal.

Na potovanju sem hotel pogledati neko mesto iz evangelija in sem tretješolca, ki sem pri njegovih starših bil na obisku, vprašal, ali bi mi mogel oskrbeti novo zavezo. Meni nič tebi nič iz hladnega žepa potegne priročno izdajo in mi jo pomoli. Presenečen ga vprašam: »Saj niste imeli danes v šoli verouka, da imaš novo zavezo pri sebi?«

»Saj jo imam vedno pri sebi, ker vsak dan en odstavek preberem.«

»Kako pa si prišel na tako misel?«

»Sam od sebe, ker sem pač hotel KAJ VEČ IZVEDETI O NAŠEM BOŽJEM ODREŠENIKU.«

Odšla sva torej skupaj v krasne gozdove in ko je pod nama ležalo gorsko jezero, podobno Genezareškemu, med visokimi gozdovi pa so z zelenih tavad kukale ljubke vasice, kakor da so Betlehem ali Nazaret in druge palestinske vasi, sva se v tišini in samoti skušala v odlični umetnosti, da bi sv. pismo pravilno brala. In kako lahko sva v taki okolici mislila na vsepričujočnost božjo, »ki v njem živimo, se gibljemo in smo.« Ko sva tako živo mislila na pričujočnost božjo, nama je iz srca priklopela molitev: »Moj Bog, ki si povsod pričujoč, prosim te, daj mi milost, da bodo vse moje misli in želje, vse moje dejanje in nehanje, vsi moji napori in prizadevanja, vse moje premišljevanje in molitve, da bo vse to usmerjeno v en sam edini cilj: da izpolnim tvojo sveto voljo in širim tvojo čast!« Taka molitev nam naklanja božje luči in pomoči, pa ustrarja tudi pravo razpoloženje, ker nam vliva potrebno spoštovanje pred božjim veličanstvom. Saj je sv. pismo beseda neskončno svetega in neskončno modrega Boga. Na to nikar ne pozabljajmo. Sv. Karel Boromej se je tako živo zavedal, da iz svetih knjig govori sam Sveti Duh, da je sv. pismo bral kleče. Mlademu Avguštinu pa sv. pismo ni kar nič ugajalo, dokler je v njem iskal modrosti, ki se je laskala njegovemu napuhu in njegovi čutnosti in nalagala žrtev. In prav ob njegovem napuhu se je razbil njegov prvi svetopisemski študij. Ura milosti ga je obiskala, ko je iz sosedne hiše začul otroški glasek peti: »Vzemi in beri, vzemi in beri!« Zazdelo se mu je, da ga zdaj sam Bog opominja, naj začne brati sv. pismo, in odslej se mu je bogastvo božje besede odprlo na stežaj.

S podobnim spoštovanjem sva se tudi midva lotevala branja. In takoj sva začutila, da so nama knjige nove zaveze neposredno približale Jezusa Kristusa, saj poročajo o njegovem življenju in delovanju, njegovih besedah in delih, povedale pa so nama tudi, kako je v mladi Cerkvi še naprej živel in deloval. Spomnila sva se skrivnosti, ki jo tako čudovito opeva božična prefačija: »Zakaj po skrivnostnem učlovečenju Besede je zasijala nova luč tvoje slave očem naše duše, tako da nam užiga Bog, ko ga vidno spoznavamo, ljubezen do nevidnih dobrot.« Čim bolj v Jezusu Kristusu gledamo »Boga, ki ga vidno spoznavamo«, čim bolj Kristusa gledamo kot pravega Boga in hkrati pravega človeka v božji osebi, tem več nam bo branje biblije rodilo sadov, tem več vrednot nam bo poklanjali za življenje. Sin božji se nam mora pokazati tak, kakor v resnici je, kot najplemenitejši med človeškimi otroki. Pesnik je o Materi božji vzkliknil:

»Videl sem, Marija, tisoč slik, tvoj kras iz njih žari, a še ena lepa ni ko lik, ki v duši mi živi!«

Isto še v večji meri velja o liku Kristusovem, ki ga ljubeče nosimo v svoji duši. Prav to Kristusovo podobo v naši duši pa smo hoteli obuditi. Kaj lahko si potem Kristusa živo predstavljamo, kakšen je, kako govori in ravna, kako oznanja besede, vse polne modrosti in moči in vrši dela svoje vsemogočne ljubezni. Ko torej duša ljubeče strmi v notranjo podobo Kristusovo, v pokrajino, koder Kristus hodi, v dogodek, ki ga sporoča sv. pismo, tedaj je pripravljena, da s prav posebno živo vero v Kristusa, ki ga v sebi gleda, in z žarko ljubeznijo do njega, ki je prijatelj nad vse prijatelje, Kralj in učenik, takole govori:

»Ljubi božji Zveličar, brati hočem iz tvoje blagovesti. Pristrčno te prosim, daj mi doseči veliko milost, da te iz branja vse bolj spoznavam. Še več: naj tvoje spoznanje, ki presega sleherni spoznavanje, jasno razsvetljuje mojo dušo! Daj mi, da se luč tega spoznanja v moji duši razgori v pristrčno ljubezen in mi vname moč, da bom zvesto in navdušeno v vseh rečeh tebe posnemal!«

Zdaj pa: »Vzemi in beri!« Nekaj stavek, odstavek ali dogodek. Učitelj sv. pisma nas pametno opozarja, naj se pri branju držimo nekega reda. Sektoral bi ti torej, da si po možnosti določiš za vsak dan nek čas, ko boš kvečjemu četrt ure na ta način molil in se v tihoti posvečal svoji bibliji. Najprej si izberi lažji in krajši evangelij sv. Luke ali pa Apostolska dela, pohodno pesem mlade Cerkve. Ne beri dolgo, vendar pa počasi in s premislekom. Besede in dogodke skušaj dobro pretehtati, prodreti v njihov smisel in se vanje vživi, kakor da si jim sam priča.

In večkrat se ti bo zazdelo, da je kak stavek ali kaka okolnost čisto nova ali vse bolj jasna. Pogosto ti bo prišla misel: »To je pa kakor zanalasť zame napisano. Tako bom moral ravnati. Tako se moram notranje preurediti!« Potem se bo premišljevanje kar samo od sebe prelilo v pristrčno molitev, v preprosto in iskreno kramljanje z božjim Zveličarjem. »Ljubi Zveličar, kako jasna mi je zdaj ta resnica! Daj, da se mi globoko vtisne v mojo dušo in jo ohranim v srcu! Zdaj vem: tako moram misliti, tako ravnati. Pomagaj mi s svojo milostjo!«

Položi sv. pismo na tako mesto, da ga boš imel takoj pri roki, knjigo vseh knjig na častno mesto! Dobro je tudi, da imaš zraven biblije tudi zvezek, ki boš vanj vpisoval stavke in misli, ki te bodo prav posebno dramile in razsvetljevale. Podnevi ga lahko kadarkoli vzameš v roke, da si zapiske prebereš in premisliš. Razveselil se jih boš in priliko ti bodo dajali za pobožne vzdihne.

Zdaj pa kar poskusi! Vaja dela mojstre. Če ti bo kdaj zmanjkalo veselja, tedaj še prav posebno velja, da vztrajaš! Taka stvar je pač vredna premagovanja. Pametno bo, da prebereš uvode in opombe. Če pa ti navzlic vsemu kako mesto še ostane temno, nikar ne tuhtaj, ampak rajši poprašaj duhovnika-prija-

KNJIGA ŽIVLJENJA

teja. Katoličani gledamo sveto pismo v luči nezmolljivega učenstva, kakor ga je Bog sam dal svoji Cerkvi. To nas varuje zmot in nam ohranja neskaljeno radost nad svetimi knjigami. Naj nam vsem postane knjiga življenja!

Kako naj berem sveto pismo

Zbrano in pobožno

Kadar hočem brati božjo besedo, mi je najprej potrebno pravo duhovno razpoloženje. Sv. pisma ne beremo kot leposlovci in ne kot učenjaki. Hoja za Kristusom jasno pravi: »Vsako pismo moramo brati v duhu, v katerem je bilo napisano.« Ker pa sv. pismo predvsem govori o velikih resnicah našega zveličanja, ga moramo brati z iskrenim hrepenenjem po posvečenju. — Za pravo branje sv. pisma je samota in tihota neobhodno potrebna. Iz hrušča in trušča in direndaja velikomestnih cest se za hip umaknemo na prometne otočke in že se čutimo pomirjene in varne. Tudi v duhovnem življenju smo potrebni odmorov, zbranih ur in notranje rasti. Zvečer postavi svoj dan v luč, da ga osvetli in presodi božja beseda, in ob njeni moči bo splahnelo vse majhno in človeško. Začnimo branje s kratko molitvijo. Ko si se tako z znamenjem svetega križa zbral, si misli, da si stopil v cerkev in zaprl vrata za seboj. Sam si z božjo besedo v posvečenem prostoru svoje tihote.

Iskreno

Božje besede z njihovo globoko resnobo moramo brati, ne da bi pomenu podtikali svoje osebno mnenje. Včasih se ti pri branju pripeti tole: zdi se ti, da si zašel v sotesko; na vse strani ti je pot zaprta, pred teboj pa stoji božja beseda, ki te ogovarja z neuklonljivo brezpogojnostjo, te sili in poziva. Postavlja nas pred ali ali. Pri srcu nam postane tesno. In začnemo se tolažiti: tegale ni jemati dobesedno, getovo je stvar treba razumeti v prenesenem pomenu. V tem trenutku smo božji besedi uropali njeno moč in ostrine. Sv. Pavel piše Hebrejcem (Hebr. 4, 12) takole: »Živa je božja beseda, učinkovita in ostrejša kakor vsak dvorezen meč, in prodre do ločitve duše in duha (t. j. do najglobljih skrivnosti duše in duha), tudi do sklepov in mozga, ter razsoja misli in namene srca.«

Kdorkoli začne z branjem sv. pisma, se sreča z neko posebno nevarnostjo. Kar naprej se mu bo spočetka nehote vrivala misel: To vse že davno vem in sem že stokrat slišal. Slišal si pač, ali pa si tudi živel tako? Ali je Kristus stopil iz knjige tudi v tvoje življenje? Kakršen je kdo sam, tak je njegov Kristus. Če kdo nima živahnega notranjega življenja, je tudi njegov Kristus medel in oddaljen. Če pa je kdo širokega srca kakor njegova vesoljna Cerkev in ima sree odprto za

vse dobro in sveto, tedaj gleda Kristusa s tisoči oči. Tedaj Kristus z nami govori, kakor je v evangeliju govoril s Samarijanko, tedaj se nas dotika, kakor se je dotaknil hromea, tedaj nas pritiska na srce, kakor je na srce stiskal svoje prijatelje in otroke. Cesar pa se Kristus dotakne, to tudi spremeni. Dotakne se hromea in ta skoči na noge, dotika se trupel, medlih, umirajočih in glej, že polni življenja in radosti stopajo od moči do moči.

Vztrajno

Po nekaterih krajih imajo navado, da hodijo na velikonočno jutro pred zoro verniki trikrat okoli cerkve in duhovnik trikrat udarja na zaprta vrata. Šele po tretjem trkanju se vrata odpro in verniki stopijo v božjo hišo radostno pevaje: Kristus je vstal! Dvakrat in trikrat moramo trkati tudi na zaklenjena vrata božje besede, šele tedaj se odpro, da Kristus vstane in iz mrtve črke besede stopi v življenje. Ako se tako v tihoti in zbraniosti mudimo pri božji besedi, nam branje sv. pisma postane šola premišljevanja. In branje kar samo od sebe izzveni v molitev, in zveni dalje skozi delovni dan, da postane podoben življenju in nauku Kristusa, ki pravi o sebi: Jaz sem pot. Ali niste tudi vi tega mnenja, da bi morali poljubljati knjigo, ki nam iz nje v dušo poje večna beseda melodijo svoje ljubezni, tako da moramo ob koncu blagovesti vzklikati: Laus tibi, Christe! (Hvala ti, Kristus)?

Quoddeusvult:

Neznane zvezde

Sv. Jožef Oriol († 1702).

Mogoče prvič v življenju bereš to ime. To je ime velikega svetnika, sina Španije, dežele, ki je dala Cerkvi toliko svetnikov, sv. Izidorja, sv. Ildefonza, sv. Tomaža Vilanovskega, sv. Ignacija Loyolskega, sv. Frančiška Borgia, sv. Terezijo, sv. Janeza od sv. Križa, sv. Petra Alkantarskega in druge. Ni čuda, da sedaj, ko vstaja iz ognja in krvi v novo življenje, poraja mučenike!

Jožef Oriol je bil sin slavne Barcelone. Že v mladosti je tako lepo živel, da so mu naredili ime el Santito — mali svetnik. Duhovniki, ki jim je stregel pri sv. mašah v cerkvi Maria del Mar, so mu omogočili učenje; postal je duhovnik in doktor bogoznanstva. To se je zgodilo l. 1676; imel je takrat 26 let. Kakor sv. Vincencij Pavelski, je živel več let kot vzgojitelj v hiši nekega velikaša, pa je živel v tem hrupnem svetu kot svetnik, neizprosno strog do samega sebe, poln ljubezni do bližnjega. Potem je bil 15 let duhovnik-beneficiat pri cerkvi Maria del Pino. Vse dolžnosti je izpolnjeval z največjo vestnostjo, ves čas, ki mu je preostajal, in vse moči, vse premoženje pa je daroval ubožcem in zapuščenim. Sree mu je bilo za vojake, jetnike in otroke.

Včasih skupno

Ponekod je navada, da berejo iz sv. pisma na začetku rednih sestankov. Najprej zapejo pesem. Nato stoje poslušajo kratko berilo iz sv. pisma. Poskusite še pri vas. Po branju pa kako minuto molčimo in razmišljamo, da more božja beseda polagoma prodreti do dna srca. Ako se to branje pravilno vrši, boste počasi spoznali, kako se izgublja veselje, da bi čas zapravljali z nepotrebnimi in sitnimi malenkostmi. Z resnobo in odločnostjo, kakršna je v sv. pismu, se boste tudi vi lotevali dela.

Sem in tja si sv. pismo pod vodstvom izkušenega duhovnika izberite za glavno točko sporeda. V mesecu novembru na primer bi se lahko odločili za predmet: Sv. pismo in smrt. Iz božje besede boste jasno spoznali, kako krščanska vera pojmuje smrt, nato pa še premislite, koliko duh sv. pisma vpliva na naše nagrobnike in osmrtnice. Ali pa se enkrat na leto odločite, da boste razglabljali predmet: En dan pri Kristusu.

Ako boste sv. pismo brali na tak način, potem se to v vašem življenju še in še ponavljalo, kar sta doživela učenca potujoča v Emavs: srce jima je gorelo, ko sta razumela skriti pomen sv. pisma. Sv. pismo vam bo dajalo moči in svetlobe. Vam je li znana pcnosna beseda iz knjige Makabejcev? »Ne potrebujemo vašega zavezništva in prijateljstva, saj nas tolažijo svete knjige, ki so zaupane našim rokam« (1 Mak 12, 9).

Če je srečal malčke, ki jim nebesa sijajo iz nedolžnih oči, jim je želel: »O Bog vas stori dobre! O Bog vas naredi svete!« Pozdravljali so ga: »Češčena Marija...!« On pa je odgovarjal: »Brez madeža spočeta — sine labe concepta!«

Prav posebno pri sreču so mu bili tudi bolniki. Spričano je, da je nešteto bolnikov, tudi hudo bolnih, ozdravil z molitvijo. Zato je dobil ime: el taumaturgo — čudodelnik.

Prelepa je bila njegova smrt. Dne 22. marca 1702 je prejel sv. poslednje olje. Bil je popolnoma miren; kakor otrok se je čutil varnega v rokah nebeškega Očeta. Prišla je noč in tedaj mu je prišla lepa misel. Dober prijatelj mu je bil kapelnik Tomás Milons in tega je naprosil, naj mu zapoje: »Žalostna je Mati stala — Stabat mater dolorosa...« Prijatelj je poklical štiri dečke cerkvenega pevskega zbora. Začeli so peti. On pa je imel roke prekrižane na prsih, pogled uprt v nebo, in od časa do časa je vzdihnil: »O moj Jezus, kako lepo, kako lepo! O moj Jezus, kako si dober!« Prijel je razpelo, pogledal na Križanega in izdihnil.

Pokopali so ga v kapelici cerkve Santa Maria del Pino. Za svetnika ga je proglasil papež Pij X. 10. maja 1909.

(Dalje.)

»A zakaj so ga pomilostili?«
 »Ko bi jaz vedel. Vprašaj Leona!«
 »Kako naj vem?« reče Leon. »Nihče ne ve. Kar pa je Ramiro povedal, je čista resnica. Beni Hasan je bil razbojnik. In še kako slaven! Pa tudi Zamat, njegov muteč.«

»Smešno! Zamat?« vzklikne Bernard.
 »Kajpada. Vohunil je za vso tolpo. Saj pravijo, da ga je samo oko in uho. Prav sreča za nas, da stari Hasan in Zamat nista razbojnika danes! Mislim, da Meževa ne bi mogla mirno spat.«

Tedaj jih je Pepe Gitano spet spomnil, kaj so se hoteli zmeniti: »Določili smo progo, določili dan, nismo pa se še zgovorili, kdo od nas bo lisica.«

»Kdo naj bo, če ne eden izmed nas šestih?« Ozrli so se v Ramira, naj on pove.

»Lahko bi povabil še nekaj fantov iz sosednjih hotelov,« jim pojasni. »A čemu bi sklicevali celo četo?«

»Zakaj pa ne?« ugovarja Bernard.

»No,« zategne Ramiro, »ker je pač naša tekma, ne? Čemu bi puščali, da se nam natepejo vsakovrstni ljudje? Predlagal sem tekmo zato, da se izkaže, kdo v naši družbi je najboljši smučar. Tisti, ki ujame lisico, je zmagalec.«

»Ali pa lisica, če je nihče ne ujame.«

»Da, morda,« pritrudi Ramiro. »Seveda pa bo lisica morala dobiti precejšnjo progno vnaprej.«

»Prav. In ker si ti, Ramiro, najboljši smučar, boš naša lisica ti!« Vsi so pritrdjevali. A mladi Španec je strmel v tla.
 »No, si zadovoljen?«

Ramiro je dvignil glavo. »Stvar sem premislil in vam povem, da me nikar ne silite za lisico. Lisica mora biti gibčna in zvit!« Begal je z očmi po obrazih in se končno ustavil na Miho Severju. Zvita lisica! Saj vendar takega fanta imamo! Nezanca, ne? »Mislim, da je naš Anglež Miha Sever kakor rojen za to vlogo. Predlagam njega.« Spet se je zagledal v Miho na tak čuden, ocenjujoč način, kakor da ga hoče izzivati.

Ostali so občutili isto. Tedaj je vmes planil Danec: »Dokazati moraš, da boljši smučar od Severja. Boš pa dokazal s tem, Ramiro, da lisico ujameš!«

»Prav, ali pa Neznavec tudi sprejme?« vpraša Sigurd.

Miha skomizgne z rameni: »Če že hočete, zakaj ne?«

V tem hipu pa Ramiro jezno vzklikne, plane kvišku, zdrinja proti ograji in zastrmi v zasneženo skupino pritlikavih dreves ob robu ceste. Tudi ostali skočijo na noge, da vidijo, kaj ga je tako hudo

razburilo, in ga slišijo, kako nekemu vpije, naj se pobere.

In med belimi drevesci so plahutnile bele obleke.

»Beni Hasan je!« razburjeno vzklika Ramiro. »In tamkajle Zamat! Ga vidite? Pod najbližnjim drevesom. Slišala sta sleherno našo besedo! Prav gotovo sta jo!«

»No, in kaj za to, če sta jo, za božjo voljo!« se zasmeje Leon Veyrier. »Zakaj pa ne bi poslušala, če se jima ljubi?«

»Oh, saj imaš prav. Le čemu se tako razburjam?« reče Ramiro nekam zmeden. »Kar stogotilo me je, ko sem zagledal, da se plazita beli postavi kakor dve senci med drevjem in prislušujeta. Sicer pa smo zdaj zgovorjeni. Skrb za konfete prevzamem jaz. Če kdo želi plesati, je še dosti časa. Jaz pa grem spat, sem zaspan. Lahko noč vsem! Dobro se naspite in pripravite za ponedeljek!«

Ni se bilo bati, da bi se kateri od družbe ne hotel dobro pripraviti. Bil pa je med njimi eden, ki se naslednje jutro ni prebudil z mislijo na ponedeljsko tekmo, ampak ga je kar naprej plašila neka druga misel. Nesrečni fant je bil Miha Sever. Kako veselo bi lahko bilo tu v Meževi, kako sijajno bi užival zimski šport, ako —

Tu pa se je vse ustavilo in na vso moč se je trudil, da bi hudo misel pregnal. O, da bi ne bil tukaj sam! Ni čuda, da me vsi imajo za skrivnostnega in zaprtega. A kako naj govorim in s tem položaj še poslabšam?

3. Začela se je tekma srečno.

Ko je v ponedeljek dopoldne v Meževi ura udarila devet, je bilo mesto tako zapuščeno, da bi lahko zopet zaspano.

Isto bi lahko rekli o krajih St. Gervais, Combloux, Sallanches in vsej gorati okolici, kajti vse, kar se je znalo smučati, sankati, drsati, pa tudi mnogi, ki tega niso znali, so hiteli v Passy. Brzeli so, kar so jim dale noge, da se udeležijo mednarodnega slavlja zimskega športa, kakršnega v tolikšnem obsegu svet še ni videl in ki je bilo pod kipečimi vrhovi Mont Blanka prvo.

Zato so množice ta dan prvič zapustile svoja pobočja Mont d'Arboisa in Mont Jolya.

Lahko si mislimo, da bi tudi Ramira Lopeza in njegove tovariše zabava v Passyju bolj mikala kakor njihov načrt. Skušnjava gotovo ni bila majhna. A Ramiro jim je rekel: »Čeprav je slavje v Passyju prvo te vrste, je pa tudi naš lisičji lov na smučeh prav tako novost. Kolikor vem, podobne tekme še nikoli ni bilo. Prav gotovo pa je ne bomo mogli izvesti, ako smučka pobočja ne bodo povsem prosta.«

In ta razlog je zmagal, da so se Passyju odpovedali. Ta razlog je tudi dražil domišljijo Miho Severju, ko je prišel iz svoje sobe in stopal po stopnišču izpraznjenega hotela. Na hrbtu sta mu bingljali dve vrečici konfetov, na ramenih pa je nosil smuči.

Danes si je vzela dirkalne smuči iz hikorija, težke nad sedem funtov. Smučke palice so bile iz tonkinskega trsa,

tema obleka iz lodna, ki se ga sneg nerad prijemlje, močni, nepremočljivi čevlji so bili tesno zavezani, čepica je imela ščitek zoper bleščanje in krpe za ušesa, črni in beli poluver pa debelo šerpo. V lahkem nahrbtniku je tičala steklenica, nekaj sendvičev in v volno zavita škatla z lekarno.

Tako opremljen je stopil na teraso in čakal tovarišev. Bil je prvi. In sklenil je, da prvi tudi ostane vso pot, ako ga ne zapustita smučka spretnost, ki je bila že precejšnija, ter njegova moč in vztrajnost. Med »psi« po njegovem ni bilo nobenega, ki bi bil urnejši in spretnejši od njega, razen Ramira. Pač bi ga Ramiro utegnil posekati na ravnem, kar gotovo pa na kratki progji, kjer odloča samo brzina. Ker pa bodo njemu, Miho, dali nekaj proge vnaprej, bo to že toliko zaleglo, da pride nazaj v hotel, preden ga bo mogel kdo ujeti, kajpada če ne pride kaj vmes. Kakšna lisica pa bi tudi bil, če bi se dal ujeti!

Izdelal si je svoj načrt za pot onstran gozdov. Svoje tovariše bo malo potegnil. Vozil bo v samih nevarnih zavojih, namesto da bi lahkotno drsel po gladki progji, ki jo prevoziš miže. Dal jim bo vožnje, ki zahteva živcev, pa še nekaj čvrstih skokov. Da, tam onstran gozdov.

»O, Miha, stara sablja, že pripravljen?«

Kramljaje so prihajali fantje na teraso, vseh skupaj devet, živahni kot verice. »Ako smo vsi zbrani,« se je oglasil Ramiro, »bomo kar odrinili.«

»Koliko proge mi daste vnaprej?«

»Saj res,« premišlja Ramiro, »dati moramo lisici toliko, da nam več ali manj izgine spred oči. Damo ti torej na startu petnajst minut. Ti bo zadostovalo?«

»Upam, da,« odgovori Miha. »Opozarjam pa vas, da ne bom trosil kaj dosti konfetov, dokler ne pridem na greben Mont Jolya.«

»Ne bo treba,« pravi Ramiro in se obrne k ostalim. »Nihče ne sme proge presekavati. Drži?«

»Kajpak da drži! Tekmovali bomo pošteno,« mu pritrdijo tovariši.

Na vznožju pobočja, koder so se druge dni vadili v smuki številni začetniki, se na veliko radost svojih prijateljev opletali in prekucevali, je bil start. Tu se je Miha spustil kot strelica po rahlo napetem pobočju navzdol in se okoli štrleče predgore povzpela spet kvišku, da pride na zaplato prostih snežišč pod vrhom.

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofljsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in dijakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izdaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 števil.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din;
 celoletno za nedijake 15.— din,
 posamezna številka pri poverjeniku za dijake — 50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).